

Fábián József

„Hosszú út az éjszakába”

Az ablakon az éjszaka dörömböl,
hiába fénylik olykor napvilág;
ha az embernek kevés jut örömből,
a bánat szinte majd' mindent kirág.

Az ágylábak folyton vízben tocsognak,
csak egyre nő a sötét áradat.
A szennyhabok a semmiről locsogva
ostromolják egyre váradat.

S az éjszaka a végtelenbe nyúlik,
sosem jön el a reggel többet már.
Sötétben járjuk az utat a túlig,
ahol majd ránk is csak a semmi vár.

Várunk

Lerobbant, járdaszegélyen veszteglő élet.
Csorba, kitörött fogsorú hiány.
Harapása csak véglényként éltet
emlékeken, amelyeket más agy kihány.

Csak várunk Godotra vagy másra,
és közben tudjuk, soha nem jön el,
hogy minket végre felvigyen a padlásra,
amíg majd a semmi meg nem ölel.

Ragyog a nap, az ég odafenn kékes,
és tudható, hogy megint nyílik még virág,
és lesz nyári est, csillagokkal ékes
azután is, ha a semmi kirág.

Tükrözött tükrök trükkös tükörképei közt

John Ashbery: Self-Portrait in a convex mirror

Ha a tükör a tükröt tükrözi,
nem lesz más, csak tükörkép.
A tükrözött tükrök trükkös folyosóján
a valóság a semmibe enyész.

A reflexiók, a szövegekre készülők,
csak újabb szövegeket hoznak létre;
a való világban feszülő erők
lehetnek csak okok egy újabb képre.

Miért fessen valaki képet
képről, amint lóg egy múzeum falán?
Felfedezni a töröttben az épet
ez lehet a valódi cél talán.
Ám nem részei-e a képzett képek
a valódi világnak maguk?
A hab, ha fölszáll maga az égre,
nem nyithat-e ki egy újabb kaput?

A víz nem csak tükrözi képed,
benne meg is fürösztheted magad.
Az ember, ha képeidből ismer meg téged,
csak általuk lehet valóban szabad.

S ha a képed ferde, a tükrödet
nyugodtan megátkozhatod;
hogya nem sejlik föl igaz valóságod benne,
hogy' képzeled, hogy lesz egy jó napod?